

صیب بن مظاهر اسدی:

از شهادت والا قدر کربلا بود. در هر سه جنگ صفین،
خمسردان و جمل، در کعب عسلی (ع) شرکت
داشت و در نخصت مسلم بن عقیل در کوفه، از کسانی
بود که در راه یحییٰ گرقن برابر مسلم بن عقیل، کوشش
فراوان می کرد. همچنین از سران شیعه در کوفه محسوب
می شد که به حسین بن عسلی (ع) دعوت نامه
نوشت. نزد امام حسین موقعیت والایی داشت.
در کربلا نیز او را به عنوان فرمانده جناح چپ سپاه خویش
تعیین کرد.

صیب بن مظاهر، روز عاشورا از لیکه با شهادت به بیعت
خواحد رفت، خوشحال بود و با بریر بن خنیس مزاح می کرد.
شهادت او بر حسین (ع) بسیار سخت بود و گنجهام
شهادت ۷۵ سال داشت. سه او نیز همراه
سرحار شهادت در کوفه گردانده شد.

صیب بن مظاهر اسدی

در تعزیه صیب و مسلم

ثویم ما به فدای تو ای امام عباد
هزار جان گرامر فدای جان تو باد
چه سان ز پیش تو امر نور دیده زهر
رویم بوس وطن با دو چشم خون پالا
چگونه ما به نجالت، به عرصه محشر
رویم به شفاعت، به نزد پیغمبر
نمی رویم به حق خدا و پیغمبر
که تا ثویم در این دشت نینوالی سر

دارم هوس جدال، با قوم ضلال
تا اذن دعی می گذرد، وقت جدال
رفتند ریفتان و همه همراهان
من با قدم منحنی، فداه ام از دنبال

شباب عمر اگر چه گذشته و پیرم
ولی به رزم شغالان، به همت شیرم
اگر ز کار فدا شده است این دو بازوی پیر
که هر چه کهنه شود، بیشتر برد شمشیر

اسر نونخال ککشن دین شاد تشنه جگر
از راه مرحمت به غلامت بکن تو نظر
پیران ، تلاش را ز جوانان ، فزون بود
حرص گدا ، بود طرف مال بیشتر
از خم بده که جانم به فدای سرت کنم
زود سر رسم ، به صحبت حوران سیم بر

تو شاه شیر دل تا در حضور من همان شیرم
جوانخت جهانم تا تو را دارم چرا پیرم
جهد نوجوانان دیده اسر ، با من مدارا کن
به جانم اگر حرفی است ، رخصت ده تماشا کن

من سالماست ، خادم این آستانه ام
بگذار عمر ، صرف بر این آستان کنم

لطم : درد ، رنج
حُب : دوستی
شباب : جوانی
ضلال : گمراه
عباد : بندگان
محاسن : رش
محزون : اندوهگین
مصاحبت : همدمی
متممی : خمیده

قسم به حق خدا و به حق پیغمبر
به حق شاه ولایت کننده خیر
اگر مرا بکشی این زمان تو با خیر
زوم به سوز بهشت حق ساقی کوثر
زوم ز شوق کنون جانب رسول الله
اقول اشهد ان لا اله الا الله
محمد است رسول و علم و لیس الله

پایان

من پیرم و اکبر تو نوجوان است، رخصتی
تا جان پیر، من به فدایم جوان کنم

پیرانه سر به معرکه جوانم آرزوست
در وصل حور، دسته ریحانم آرزوست
یک دشت پر ز دیو و سلیمان، فداه فرد
جان با حقن، به راه سلیمانم آرزوست
شد پیر، از مصاحبت جسم، جان من
دیدار حور و صحبت رضوانم آرزوست
باز سپید آمده ام، ز آستان قدس
منعم مکن، که ساحت سلطانم آرزوست

فدایم جان شما، اهل بیت پیغمبر
خصوص، زینب محزونہ، الم پرور
رسیده نوبت جانبا ز غلام حسین
مرا حلال نمید، در دم آخه

یا قوم، به چه در روزگار
کنید بر حسین اینچنین سخت کار

ثُمَّ رَأَى قَوْمَ الشَّيْطَانِ يَرْسُتُ
بِئْسَ حُبُّ أَلِّ جَهَنَّمَ، كَرْدَةٌ مَسْتَمْسِمٌ
مَرْدٌ مَرْدَانٌ فِي رَوْزِ كَرْدِ
بِهِ رَوْبَةٌ صِفْتِ رِزْمِ مَنْ بَاشِدْ عَارِ
مَسْمٌ چَا كَرِ شَاهِ مَرْدَانِ، حَيْبِ
كِهِ دَرِ پِیرِیْمِ، شِدْ شَهَادَتِ نَضِیْبِ

{حم خوانی با مسلم}

هَسْ كَرِ كِه بَاشِدْ عَاقِقِ رَوِیِ عِلی
از دَلِ وِ از جَانِ بَگُویِدِ یَا عِلی
لَنْ كِی كُنْ جَانِ مَنْ صَبْرِ وِ تَكْیِیْبِ
رَاهِ مَنْ رَا بَسْتَه لَنْدِ لَیْنِ كَا فَرَانِ
عِمْ مَخُورِ اِمْرِ مَسْمِ بِي خَانِ مَانِ
جَنْگِ رَا مَرْدَانَه كُنْ اِمْرِ مَحْتَرَمِ
جِسْمِ تُو دَرِ زَیْرِ قَسْرِ آنِ مِی نَحْمِ
خُوشِ حَالِ تُو اِمْرِ ضَیَاءِ دُو عَیْنِ
كِه جَانِ بَاتِحِیِ دَرِ كَابِ حَسِیْنِ

بِیْبُوسِ دُو چِشْمِ تُو رَا مِنْ كُنُونِ
دَرِ لَیْنِ سَخْطِهِ مَنْ بَا دَلِیِ پُرْ زِ خُونِ
+

یَا ظَالِمَانِ پَلِیْدِ دَعَا
یَا دِشْمَنَانِ رِیْعُولِ خُدَا
مَسْمِ آنِ كِه دَرِ نَزْدِ شَاهِ شَهِیْدِ
بِهِ خِدْمَتِ نَمُودِمِ، مَحَاسِنِ سَفِیْدِ
بِیَا زِمِ بِهِ رَاهِشِ چَنْسِیْنِ نَفْتِ سَرِ
كِه اُو هَسْتِ فَرَزَنْدِ خَیْرِ اَلْبِشْمِ
بِهِ رَاهِ كِسیِ هَمچُو جَانِ ازِ وِفَا
نَازِمِ چِرَا جَانِ وِ سَرِ مَنْ فِدَا
بِنَاشِیْدِ آنِ سَانِ زِ حَقِّ بِي خَبْرِ
بِتَرَسِیْدِ ازِ قَهْرِ خَیْرِ اَلْبِشْمِ
بِهِ جَنْگِ مِ دَرِ آيِیْدِ اِمْرِ نَاكِنِ
چِشْمِ حَالِ ازِ رِزْمِ طَمْمِ سِنَانِ